

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Adam Oehlenschläger

Citation: Ploug, Carl: "Adam Oehlenschläger", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 254.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid79522.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Adam Oehenschläger.

1.

"Skjaldenes Adam" or død! "Det nordiske Sangriges Konning"
Bøjede sit Hoved træet; Plektret faldt ud af hans Haand.
Naar han rørte med det de liflig tonende Streng,
Lyttede Land og Hav, bævede Nordens Natur;
Granerne susede blidt, og Fossen rislede sagte,
Huldren sukkede ømt, Jutulen græd som et Barn,
Elverpigernes Ring sig løste paa dugvaade Tillie,
Blomsten duftede stærkt, Bølgerne aandede dybt.
Menneskens Hjerter svam i stille Fryd som Naturen,
Rørtes, kvægedes mildt, anede et højere Liv, -
Det var hans Herskermagt; nu er den brudt som hans Øje:
Derfor er Landesorg over det tredelte Nord.

255

2.

Til Østens Væld,
Til Morgenrødens Straaler
Paa Ungdomsvinger fløj hans Sjæl
Og øste Guld deraf i fulde Skaaler.
I Sprogets Schakt
Nedsteg han dristig ene
Og hentede op dets skjulte Pragt,
De klare Perler, farverige Stene;
Og undrende hans Samtid stod,
Da ud han strø'de Alt med ødselt Mod.

Med uvant Haand
Han Tryllemønden hæved,
Og bød som Herre Lampens Aand
Udrette villig, hvad hans Villie kræved.
Den byggede op
Ham Slotte uden Lige;
Thi Stjerner krone deres Top,
Men Grunden favner Hjertets dunkle Rige.
De rejste sig en Sommernat;
Men de skal staa, til Tidens Maal er sat.

256

3.

I Glemsels Mørke
Laa gamle Norden;
Kæmpernes Styrke
Smuldred i Jorden;
Gudernes Himmel
Var tom og død;
Dækket af Skimmel
Var Suttungs Mjød.

Da saa' i Natten
Med klare Blikke
Han Fafnerskatten
Funksende ligge;
Da vog han Dragen
Med Guddomskraft
Og drog for Dagen
Hvad der var tabt.

Af Gravens Kammer
Gik Mænd i Brynjer,
Thor med sin Hammer,
Milde Asynjer;
Med Skjoldglands hæved
Sig Valhals Tag.
- Oldtiden leved
I Harpeslag.

257

Og Sangens Bue
Steg over Jorden,
Med syvfolds Lue
Smelted den Norden.
De bittre Minder
Faldt ned som Regn,
Og Buen skinner
Som Pagtens Tegn.

"Ved Askens Grene
"Paa Ida-Sletten
"Skal gjenforene
"Sig Asaætten":
Saa Vala kvæder,
Saa Nornen vil
Hans Sangerhæder
Er Ygdrasil.

258

4.

Hvad der hvisker, hvad der klager
Inderst i en Kvindes Hjerte,
Hvad der binder, hvad der drager,
Kjærlighedens Fryd og Smerte -

Sødt det fra hans Harpe toned:
Kvindens Liv, det dybe, stille,
Underfuldt i ham forsonet
Var med Mandens Kraft og Smile.

Signes Digter, Valborgs Sanger,
Danmarks Stolthed, Nordens Hæder,
Evighedens Løn nu fanger;
Men ved Graven Kvinden græder.